

Sebahodnocení – LitAero 3

Dan – hodnocení LitAera 3

Předně bych chtěl zpětně smeknout před všemi za krásné povídky z deseti slov. Doma jsem se u svých slov málem rozbředel, ale když jsem pak viděl slova ostatních, skoro jsem se styděl.

Z minulého Litaera mě nejvíc pobavil Lucčin Vytoužený konec nudy, protože odráží tu krásnou odpornou českou vlastnost „vydělat na čemkoli.“

Terežiny Tři bratři, u kterých jsem se bál (a bylo mi křečků líto.)

A Sentin Džin vo flaši, pro super propojení reálného a imaginárního zápasu alkoholika, i když teda musím říct, že veškeré čtení ve slovenštině je pro mě porod.

Radka – hodnocení trojky

Kačka – Vinárna u Dalího – kouzelné místo; **Dan** – Finále Wimbledonu – text funguje skvěle; **Lucie** – cokoliv – líbí se mi její příběhy.

Lucie – pět textů, které se mi nejvíce líbily z LitAera 3

Tereza Domínová: Tři bratři – napínavý příběh ze života džungarských křečků v zajetí, žádné zbytečné slovo, a přesto působivý výjev.

Daniel Simon: Moje nejlepší kamarádka – líbí se mi logika příběhu a vtipná pointa, **Velké finále** – originální forma monologu sportovního komentátora, skladba vět i pojetí tomu odpovídá, dobrá gradace příběhu a legrační závěr. Nepoužila bych u sportovního komentátora dva příliš emocionálně zabarvené výrazy, a to hihňání a hurónský.

Kateřina Hellebrandová: Láska až za hrob – dovedný popis prostředí i hlavní postavy a dobrý nápad, jak zakomponovat povinné slovo do příběhu.

Lukáš Mergl: Na dně Papiňáku – surrealistická povídka, která přesto, že je úplně nesmyslná, dokáže zapůsobit svou atmosférou a probouzí čtenářovu fantazii, čímž funguje spíše jako báseň.

Tereza

Absolutní konec práce – skvěle by se vyjímalo adaptované do jednoho dílu Black Mirror, oceňovaného britského seriálu o moderních technologiích vymknutých z kloubů

Láska až za hrob – sugestivně vykreslené útulné prostředí, kontrast sladkých růžových tónů a použitého rubáše působí na konci velmi znepokojivě, inspiraci pro postavu – profesorka Umbridgová

Vytoužený konec nudy – oceňuju přesné vystižení atmosféry čekání a nudy v první větě

Velké finále – skvělá gradace na lince pousmání – bláznivá zábava – hysterie – králíci nejspíš ovládnou planetu

Senta - Ak mám vybrat 3 naj z LiAera 3, pre mňa sú to:

Dan – Velké finále: milý, vtipný príbeh, kde do deja vstupujú absurdnejšie a absurdnejšie veci, ktoré sú ale vždy rámci toho, čo by sa mohlo stať, ak by si z nás chcel urobiť Ten hore „Dobrý deň.“

Lucie- pohádka o skřítkovi: toto je úplne geniálne. Páči sa mi, ako tam je vykreslený „dobrý skutok“ z oboch strán a ukazuje, že aj keď si občas myslíme, koľko dobra sme vykonali, pravda môže byť úplne opačná.

Kačka: Láska až za hrob: Hrozne ma baví postava tučnej vdovy žijúcej v ružovom kráľovstve. Nevieť prečo, ale pripomína mi Dolores Umbridgeovú z Haprryho Pottera.

LitAero 4/2017 - Sestavili: Mathej Thomka a Mirka Kuřková pro literární workshop – Zážitek psaní – Od povídky k scénáři.

Autoři: Lucie Peláková, Daniel Simon, Senta Andoková, Radka Tinsová, Tereza Domínová,

Kateřina Hellebrandová, Kristyna – Anna Ruster

Neprošlo jazykovou a pravopisnou kontrolou.

NEJSEM JEN AUTOR

Daniel Simon

Zachránce mládeže

Nemám rád vysokofrekvenční pištění, nekontrolované hemžení a nikdy nekončící proud hloupých dotazů, ale i tak se každoročně v opilosti nechám partou kamarádů ukecat ke spolupořádání dětského tábora.

Existuje nepsaná dohoda o tom, že všichni ti mrňaví parchanti zůstanou mimo rámec mých povinností, a hlavně mimo můj osobní prostor a já se na oplátku postarám o to, že bude na čem pro ně připravit nekořeněná jídla, dostatek hajzlpapíru, minimum děr ve stanech, prostě všechny ty důležité věci pro život.

Denně taky rozdělávám a udržuju oheň v kotli na vodu, aby se ty malé pokaděné zadky měly v čem sprchovat.

Kotel je na střeše maringotky, kterou vodní hadice a plechové koryto přeměnily na umyvárnu a pověšený kus bílého igelitu vytvořil sprchový kout.

Na střeše mám kontrolu nad celým táborem, ale nikdo o mně neví, v rozkládacím křesle popíjím, sem tam přiložím a po žebříku dolů slézám, jen když potřebuju novou plechovku, odevzdat vypité pivo přírodě, nebo je čas oběda.

Občas zkontroluju, že se upadlá dětská tělčička neválí bez hnutí na jednom místě, nebo u toho válení nekřičí moc, když v tom zaslechnu nadšený holčičí šepot z umyvárny: „Zavři – máš to? – Jo – tak si to dáme? – dobře – já se těším!“

Začnu přemýšlet, jaké omamné látky znám, když mi dojde, že tohle zavání průšvihem, načež slyším dotaz na třetí děvče: „Co máš ty?“ V tu chvíli odkládám pivo, pomalu se přemísťuju k žebříku a poslouchám dál.

„Já to dám tobě a ty mě!“ „Jo, ale opatrně, ať nemáme průser!“ „Jasný, jdeme na to,“ a já беру žebřík skluzem jako hasič, obíhám bývalou maringotku a následně rozrážím dveře do umyvárny.

Když vlítnu dovnitř, najdu tam tři čerstvé puberťačky, jedna má hlavu v umyvadle pod tekoucí vodou a další dvě jí nadšeně na vlasy lejí kombinaci všech donesených šampónů.

Senta Andoková Nerušte moje kruhy

V kresle sedí bábika – hojdá sa, usmieva.

„Prečo sa nehýbe?“ opýta sa dievčatko a dupne nôžkou. „Chcem, aby sa so mnou hrala!“ dobiezda, tučne líčka sa jej vzdúvajú, no bábika sa len ďalej nehybne hojdá.

„Ja poviem, kedy sa máme hrať a ty ma musíš poslúchať, si hračka!“ kričí, búcha pästičkami do kresla. „Hýb sa!“ rozkazuje, bábika však ani brvou nemihne, výraz na porcelánovej tváričke má nemenný – pokojný a trpezlivý – hoci za pevnou škrupinou malú tyranku pozorne sleduje.

„Rob už niečo!“ jačí dievčatko a v hneve sotí znenazdajky prudko do kresla. „No tak!“ sotí do neho ešte raz, tentokrát silnejšie, až sa oblé hrany hojdacej stoličky zaryjú do podlahy.

Bábika zažmurká, na to závesy v okamihu vzbĺknu. Dievčatko prekvapene zhíkne, v očiach sa jej odrážajú rozširujúce sa plamene, na chvíľu hrôzou skamenie, potom v panike bleskovo zuteká.

A bábika sa ďalej hojdá - hojdá a usmieva.

Radka Tinsová Jižní město

Jsem slušná, řádně vychovaná dívka z Jižního města, jsem zvyklá na ledacos a myslela jsem si, že mě nedokáže nic překvapit až do osudného čtvrtetního odpoledne, kdy mě šéf vyslal na poštu, abych vyřídila pár rutinních záležitostí.

Vycházela jsem z poštovní budovy, když mě zastavil neznámý, černovlasý kluk: „Promiň, já jsem Jakub a jen jsem ti chtěl říct, že ti to vážně sluší a rád bych tě pozval na kávu, jestli budeš chtít?“

Změřila jsem si ho od hlavy k patě – žádná pleš, přední zuby na svém místě, čisté nehty, já jsem byla nezadaná, takže jsem souhlasila, vyměnili jsme si telefonní čísla a on slíbil, že se určitě ozve.

Slib dodržel, sešli jsme se v kavárně. Prozradil mi, že hrál kdysi fotbal za pražský klub a teď ve volném čase dělá rozhodčího na dětských zápasech a překvapivě se zajímal, co ráda dělám ve volném čase.

„Ráda čtu knihy,“ řekla jsem upřímně a usmála jsem se na něj.

„A kolik knih jsi už přečetla?“ zeptal se a já se na něj nechápavě pođívala a doufala, že jsem jenom špatně pochopila dotaz.

„No, jako kolik knih jsi přečetla třeba za tenhle rok? Já jsem totiž přečetl asi tak tři za celý svůj život, čtení je ztráta času.“

V hlavě se mi rozblíkala červená, výstražná kontrolka, která vydržela svítit až do našeho loučení, kdy jsem mu chtěla věnovat přátelský polibek na tvář, ale on se ode mě odtáhl a samolibě poznamenal, že on dává pusy jenom na pusy.

Demonstrativně tedy zavřel oči, nahnul se blíž ke mně s našpulenými rty a podle urbánských pověstí tam stojí dodnes.

CO JSME ZJISTILI O MIKROPOVÍDCE

- mikropovídka má deset vět, což není velký prostor na to, aby měla hlavu a patu
- mikropovídky jsou krátké a člověk je má rychle přečtené
- ak máš dobrú myšlienku: vtedy môže byť aj minipríbeh zaujímavý
- důležité je vymyslet překvapivou pointu
- nečekaná závěr dodá něco navíc, ale není nutný
- nadpis může být velice podstatný
- nadpis povídky by měl čtenáře přimět k tomu, aby si povídku přečetl
- první věta musí být natolik zajímavá, aby čtenář četl dál
- první a poslední věta jsou extrémně důležité pro celkový dojem
- dobrý úvod a závěr sú základem
- v první větě musíš říct, o čem to bude – uvést čtenáře hned do děje
- důležitá je i gradace
- rytmus je velmi důležitý, a především u humorných povídek
- přímá řeč v povídce může zároveň charakterizovat postavu i posouvat děj
- úspornost především
- jedno slovo změni vyznění celého textu
- sú slová, ktoré sú jednoducho zbytočné
- každé slovo musí mať výpovednú hodnotu
- jedna věta nekorrespondující se stylem textu dokáže povídku naprosto rozložit
- není v ní mnoho prostoru na úvod do děje nebo rozepisování se o zbytečnostech
- je skoro nutné rozvíjet věty do širších obrazů
- čítaním správ na serveroch Topky.sk a Blesk.cz strácame čas, ich články by sa vošli do päť viet
- premyslieť si dej od začiatku až do konca a vložiť ho do 10 viet môže byť dobrou základňou aj pre rozsiahlejšie diela
- pojem mikropovídka vŕbec neexistuje

A CO SI ZAPAMATOVAT O POSTAVĚ?

- o postavě musíme vědět co nejvíce podrobností, musíme znát nejen její vzhled, ale i všechny zvyky, životní styl, názory, historii, plány atd.
- je snazší, když je mi postava něčím podobná
- dobré je, když má nějaký charakteristický rys – kolébavou chůzi, hákovitý nos atd.
- musíme vytvořit její slovník
- pokud dáme postavě očekávané vlastnosti, vznikne klišé a nuda pro čtenáře
- u postavy, která svádí k vytváření předsudků, jaká je, můžeme překvapit čtenáře tím, že klišé vyvrátíme – necháme ji jednat a myslet jinak, než by se od ní čekalo
- charakter postavy může dobře vyniknout v kontrastním prostředí
- jakmile postavu dokonale neznáme, čtenář to hned pozná
- Neexistuje dobrá a zlá postava. Aj v živote platí, že ľudia sú rôzni a priateľíme sa s tým, kto nám najviac vyhovuje. Rovnako je tomu aj v literatúre. Dôležité je, aby boli postavy vykreslené uveriteľne. Potom je už len na nás, s ktorou z nich sa stotožníme.
- Mám ale pocit, že bych se o tvorbě postav chtěla dozvědět víc.

Daniel Simon, Lucie Peláková
Svobodný otec na plný úvazek

Nikdy jsem v sobě, na rozdíl od mého bratra, neměl disciplínu, i když se ji táta ve mně pokoušel vypěstovat opakovanými výprasky – nejsem zkrátka typ, který by každé ráno pospíchal do fabriky, chci žít, zažívat dobrodružství a taky trochu odpočívat, nehodlám se udřít k smrti už ve třiceti.

Se svým životním stylem si nemůžu dovolit vlastní bydlení, většinou jsem stejně pobýval u nějaké přítelkyně, ale ta poslední mě vyhodila, takže od podzimu bydlím u bráchy. Bratrovi to, zdá se, dosud nevadilo, nebo aspoň ne moc, na rozdíl od jeho ženy, která už je jako kolovrátek a dokola mě otravuje s otázkami ohledně mé práce a bydlení.

Abych ji trochu obměkčil a ulevil svému svědomí, snažil jsem se být užitečný a skoro každý den jsem jim hlídal jejich kluka, což se ukázalo být prospěšné pro obě strany.

Když jsem zjistil, že malý Jiřík funguje jako magnet na ženy bez rozdílu věku, rychle jsem roli „svobodný otec“ dotáhl k dokonalosti, a kromě sexuálního dobrodružství se mi dostávalo veškeré pozornosti, třeba i ve formě peněz na koupi potřeb pro mého andílka.

Se synovcem jsme vytvořili sehranou dvojku, dokonce jsem ho naučil oslovit mě „Tati!“, když jsem na něj mrknul, což dokonale fungovalo i na náš nejnovější objev – bohatou vdovu, která má syna i se snachou a vnoučaty v Kanadě a jinou rodinu nemá, takže se jí stýská. Byli jsme s ní párkrát v restauraci a v obchodním centru, jednou na Matějské pouti a po každém setkání mi v kapse šustily dvě - tři bankovky – štědrá odměna za její pocit rodinného štěstí.

Nikdy jsem se neměl vyloženě špatně, ale teď mi nechybělo nic, dokonce i švagrová roztála díky mé neúnavné péči o jejího synka.

„Já vím, zvykli jste si na sebe,“ pronesla s účastí, když mi brácha dnes večer oznámil, že se za dva měsíce s rodinou stěhují do zahraničí za prací a se mnou už tedy nepočítají. V tom okamžiku jsem se rozbřečel, jako bych právě přišel o svého jediného syna.

Lucie Peláková
Vzhůru do oblak!

Práce v regionální příloze celostátních novin v severočeském pohraničí možná na první pohled působila nudně, ale s fotografem Majkem jsme mezi horaly dokázali ulovit skvělé příběhy, i když jsme se mnohdy vydávali do terénu nazdařbůh, bez nejmenší představy, čím odpoledne šéfredaktora ohromíme.

Právě jsme byli na cestě do svérázné osady Jizerka a kochali se výhledem na Krkonoše, když se nad kopcem Bukovcem objevil bílý kulatý padák, nebezpečně kýval s ubožákem připoutaným na laněch a pak zmizel v lesním porostu.

„Volám Pavlovi,“ oznámil Majk, vytočil číslo kamaráda z horské služby a za chvíli bylo vše jasné – na Jizerce mají společné cvičení různé složky záchranného systému a po seskoku chybí jeden muž; jestliže víme, kam spadl, máme okamžitě přijet.

Stará škodovka nás dýchavičně dopravila na okraj Jizerky, vlevo od silnice jsme spatřili veliký bílo-modrý vrtulník, zatímco vpravo skládali své padáky chlapi vzeřeni gladiátorů, které byste rozhodně nechtěli potkat na osamělé procházce lesem. Majk fotil o sto šest, vrtulník, parašutisty, pobíhající záchranáře všeho druhu s malebným pozadím horských luk s roubenými chalupami – titulní stranu máme jistou!

Brzy nás však obklopil hlouček červených bund, Pavlovi jsme rychle vysvětlili, v jakém místě se parašutista zřítíl, a rozhodně jsme nic nenamítali, když nás kluci táhli s sebou na palubu stroje, jehož vrtule se začínala roztáčet.

Kochali jsme se výhledem na sluncem ozářené vrcholy, Majkovi přibývaly další skvělé záběry a všichni na palubě zatím usilovně vyhlíželi z okének a pátrali očima v porostu, dokud nezaměřili přesné místo dopadu, aby mohli poslat pomoc.

Málem už jsme nasedali do auta, rozradostnění ze skvělého novinářského úlovku i prvního životního letu vrtulníkem, když se za námi ozval příšerný řev: „Stůjte, vraťte se, jak si můžete jen tak vlézt do policejního vrtulníku, opovažte se o tom někde psát, všechny fotky zničte, tohle se do novin nedostane!“

Museli jsme se vrátit k rozezlenému policejnímu důstojníkovi, který právě z Pavla vytáhl krutou opravdu, že my dva k horské službě nepatříme, a pokorně jsme si vyslechli přednášku o tom, že novináři nemohou bez dovolení vlézt, kamkoliv je napadne, a už vůbec ne do vrtulníku patřícího Útvaru rychlého nasazení, plnicího služební úkol, protože URNA rozhodně o publicitu nestojí.

Z titulní strany rázem sešlo a my jsme měli jen pár hodin na to, abychom do uzávěrky sehnali jiné téma.

Kateřina Hellebrandová
Nepoučitelná

Dneska mu to řeknu, pomyslela si Karolína odhodlaně, a široký úsměv se jí nekontrolovatelně rozjel po tváři. Byla toho plná, přetékala emocemi už několik měsíců, pořád na něj myslela, při sexu s ním zažívala extázi, o jaké se jí dosud jen zdávalo a vídala ho pravidelně i ve snech.

Varianty jeho odpovědi jí zaplavily mysl jako tsunami a neodbytně se překlápěly z absolutních happy-endů do totálních katastrof a zase zpět. Ten večer po romantické koupeli na něj upřela svoje obrovské zelené oči a něžně vyložila na stůl nejsilnější trumf lidského života: „Miluju Tě.“

Letmo ji políbil na čelo. „Teď na to není vhodná doba,“ odvětil po chvíli a odešel.

Zlomená, stála uprostřed pokoje a chtěla ze všeho nejvíc zemřít, okamžitě zapomenout, nebýt, necítit se tak hloupě, poníženě.

O manželce a dětech jí napsal až za měsíc.

SEZNAMTE SE S... SEBASTIAN KULIHRACH**Kateřina Hellebrandová**
Láska strongmanova života

Sebastián Kulihrach nervózně přešlapoval před kavárnou, v jedné ruce žmoulal tři gerbery a druhou si popotahoval upnuté oblekové kalhoty, které se mu nepříjemně zařezávaly. Záměrně stál přímo na rohu, aby mu nic neuniklo a střídavě hypnotizoval hodiny na druhé straně ulice, projíždějící devítky, neboť tou měla přijet, divadlo i líně tekoucí třpytivou řeku. Pootočil se směrem k Hollaru a rukou si zastínil oči – bylo už skoro pět a slunce pomalu zapadalo nad Petřínem, pohled mu sjel z kopce doprava a na chvíli spočinul na panoramatu Pražského hradu, Karlova mostu a všech věžiček v jejich okolí.

Jeho nepřilíš bystrou laskavou hlavou se mihla první pochybnost: „co když nepřijde?“ ale ihned ji zaplašil, jsou přece domluvení na pátou a do té chybí ještě minimálně celá minuta.

V tu chvíli ji uviděl – drobnou ženskou postavu, jak si to svižným krokem štrádne přímo k němu – a srdce mu poskočilo. Na uvítanou ji radostně zvedl nad hlavu, oproti stopadesátikilovým činkám, na které byl zvyklý, byla směšně lehounká. Jako vždy se naoko zlobila, ale zároveň se smála a dělalo jí to dobře; postavil ji na zem, otevřel dveře a galantně ji nechal vstoupit jako první.

Když si sedli, podal jí kytku a ona ho láskyplně štípla do buclaté tváře, zarděl se. „Tady ne, mami.“

KLIŠÉ**Tereza Domínová a Kateřina Hellebrandová**
Macecha

Sandra stála v kuchyni a z okna láskyplně pozorovala smějící se Lucku a Michala, jak se na verandě pokouší hrát nějakou novou deskovou hru, zatímco jim připravovala svačinu.

Nemohla si pomoci, měla je prostě o tolik radši než ty dva hajzlíky, Šimona s Hynkem, kteří byli odporně nevychovaní a věčně špinaví, a neustále se musela přemáhat, aby se na ně neutrhl a jednu jim neflákla.

Otřela si ruce s dlouhými pěstěnými nehty do zástěry, vzala ták s mlékem a tousty a vyrazila ze dveří, kde se k ní hned přitočil zpocený David, něžně ji políbil a ona si opět uvědomila, že takhle šťastná už dlouho nebyla.

Půl roku spolu a poprvé na opravdové dovolené, uprostřed lesů, daleko od civilizace a lidí, jen oni dva a děti – s těmi je trochu problém, pravda, ale nic, co by se nedalo zvládnout.

Lucka s Michalem se s díky vrhli na jídlo, zatímco šel David sekat dříví na večerní taborák, a ona se nemohla vynadívat na ten krásný obrázek – děti cpoucí si růžolící tvářičky jejími speciálními dobrotami a vedle její partner s lesknoucí se sekerou v ruce.

Usmála se pro sebe a šla nabrousit nože.

Jakmile se začalo smrákat, venku se rozhořel oheň, a Sandra, která měla všechno na opékání už pečlivě nachystané, se šla opláchnout do koupelny – trochu si přejela rty leskem, pročísala si tmavé vlasy a spokojeně si změřila svůj opálený obličej v roztříštěném zrcadle.

Když pomalu scházela po skřípajících schodech dolů do tmy, vybavil se jí první okamžik, kdy věděla, že je všechno správně – ona, David a Lucka s Michalem seděli v nobl restauraci, smáli se jako blázni nějakému Davidovu skvělému vtipu a ona cítila, jak úžasnou skupinu dohromady tvoří.

Ozvalo se táhlé vlčí zavítí a ve dveřích se objevil David s buřty a otázkou: „Kde jsou vlastně tvoje děti, miláčku, od rána jsem je neviděl?“

Pohlédla ven na švitořící Lucku s Michalem a pyšně seznala, že si pochutnávají na jejích pečených jablkách – když něco zbyde, možná donese i těm svým parchantům nahoru na půdu.

MINIATURY – VĚCI, KTERÉ PŘEKVAPÍ

Tinsová Radka

Za oknem ráj

Nejsem příliš konvenční, i když jsem toho moc nezažil, ale život jako takový miluju a chtěl bych ho se vším všudy, co nabízí – radost, nebezpečí, vzrušení, očekávání...

Můžete mě považovat za blázna, ale rád sním ve velkém a jednou přijde den, kdy se odtud dostanu, překonám bariéru, kterou kolem mě postavili, abych se mohl rozeběhnout po všech čtyřech kamkoliv mě můj čumáček povede. Tam venku je celý svět – hbité mušky, masité masačky, křupaví cvrčci a mnoho dalších dobrot, které budu lovit, dokud moje břicho nebude plné k prasknutí.

Uteču pryč, přes skleněný okraj terária, raději podél zdi pokoje než přímo po koberci, po ušáku u okna vylezu až nahoru a pak už jen sladká svoboda. Pánové, já si budu žít!

(Místo: terarium, věc: ušák)

REKLAMA

Daniel Simon

Svobodný otec na plný úvazek

Svobodné matky mají život plný nikdy nekončící práce a odříkání.

Pro svobodné otce to platí dvojnásob.

Ne však pro našeho hrdinu, který svůj úděl bere jako poslání a svojí láskou, nasazením a optimismem je příkladem pro ostatní.

Jaký recept na život

má pro vás

Svobodný otec na plný úvazek?

A komu nakonec budou patřit jeho slzy?

Prožijte nevšední příběhy všedního dne
spolu s hrdiny nové povídkové knihy

Daniela Simona a Lucie Pelákové.

Vydává LitAero, www.litAero.cz.

Autogramiáda 15. 3. 2017 v 19 hodin v kině Aero, Praha 3

Senta Andoková

Guľatý svet Sebastiana Kulihracha

Jediné, čo chcel, bolo dogúfať ten hrach až na kraj sveta.

Začalo to, keď mal päť a pri naháňaní susedovej mačky vrazil na bicykli do steny. Nikdy nebol veľmi bystrý – to nie – ale od toho nešťastného incidentu sa už zmohol iba na bezcieľne pohopkávania s jednou rukou vykrútenou za chrbát, hlavou nabok, a pri každom pokuse o slovo mu sliny frkali ako besné.

Rodina už dávno oplakala, že z neho nikdy nič nebude, občas sa za neho i trochu hanbili, až kým mu raz na obede u babičky nevyletel z polievky pri nešikovnom manévrovaní s lyžicou hrach.

Chlapec ho chcel chytiť, rozbehol sa za ním, no on sa mu vždy vyšmykol, a šmýkal sa ďalej a ďalej, až hráškový lovec pochopil, že jediná vec, ktorá ho v živote baví, a v ktorej je dobrý, je kotúľanie hrachu.

A tak odvtedy, nech sa ktokoľvek opýtal, čo práve robí Sebastián, jeho matka – Češka z matkovej i otcovej strany – s povzdychom a miernym nárečím odpovedala: „No čo by dělal, kulí hrach!“

Bola to totiž sakramentská pravda: nezáležalo na tom, či bolo šesť hodín ráno, obed a či sa stmievalo, milý Sebastián pobehoval po ulici ohnutý ako trubka v umývadle a vytrvalo pred sebou kotúľal hrach.

„Pojď už domů!“ kričala zúfalá matka, ale on na volanie nedbal, iba si popotiahol traky na menčestrových kraťasoch, napravil zafúľanú šiltovku a pokračoval tak sústredene, až podbradník zavesený na hrudi nestíhal toľkú koncentráciu nasávať.

Susedy v celej ulici stáli nastúpené za oknami, achkali a híkali, smiali sa na hopkajúcom chlapcovi, čo sa jaší za drobnou strukovinou, no jemu to bolo všetko jedno. Dospelí podstatne mnohokrát prehliadajú, ale Sebastián Kulihrach si bol istý, že napokon ten malý klzký hrášok na koniec sveta predsa dopraví, a keď sa tak stane, tak si budú všetky staré babizne rad-radom hlavy o stenu búchať.

Lucie Peláková

Co se skrývá pod slupkou

Potkával jsem ho každé ráno cestou do redakce – kráčel po chodníku pohroužený do vlastních myšlenek, s malým psíkem na vodítku, tu a tam se zastavil, ale nikdy jsem neviděl, že by s někým prohodil jediné slovo.

Nebýt kontrastu mezi jeho tělesnými proporcemi, mohl bych ho prohlásit za téměř neviditelného staříka. Plášť neurčité hnědé barvy nosil bez ohledu na roční období a černé, trochu krátké kalhoty a ošoupané hnědé polobotky rovněž neusilovaly o pozornost davů. Se svými dobrými dvěma metry výšky a neuvěřitelně hubenou postavou však chtě-nechtě vyčníval, ať už jste ho spatřili čekajícího na zelenou v hloučku chodců u přechodu, nebo samotného na cestičce v parku.

Odhadoval jsem mu hodně přes sedmdesát, ale nepůsobil dojmem člověka, který už ztratil značnou část své mladistvé síly. Energický nos, docela velký a špičatý, krátce stržžené bílé vlasy, a především sebevědomě vzpřímená záda, zastřešená širokými rameny, propůjčovaly jeho postavě nezpochybnitelnou důstojnost.

Zvláštním způsobem mě přitahoval, jako by skrýval nějaké úžasné tajemství, a pokaždé, když jsem jej potkal, zkoušel jsem se myšlenkami dostat pod slupku, jež ho obklopovala. Přisoudil jsem mu za ty roky nespočet rolí, profesí, úspěchů i hříchů a zkoušel jsem sám sebe pokaždé překonat dalším, ještě bláznivějším nápadem – jednou byl pro mne bachařem na Pankráci, podruhé basketbalovým reprezentantem, potřetí vysloužilým dirigentem filharmonie.

Ještě jsem si v duchu pohrával s dalším jeho možným příběhem, když mi kolegyně Jarka strčila pod nos rukou psaný dopis a začala chrlit jednu informaci za druhou: „Tady máš práci na dnešek, bude z toho skvělá story, píše nám nějaká babka, že zná válečného hrdinu, absolvoval výcvik v Anglii, pak s nějakou paraskupinou seskočil na území protektorátu a účastnil se odboje, po válce ho komunisti zavřeli, jmenuje se Sebastián Kulihrach, prý mu bude brzy devadesát a určitě nám všechno rád povypráví, máme se u něj kdykoliv stavit!“

Plný očekávání a otázek jsem zazvonil u bytu ve druhém patře žižkovského činžáku a ve dveřích se objevila povědomá tvář se špičatým nosem.

Radka Tinsová

Tajná mise Sebastiána Kulihraha

Jakmile hodiny odbijí poledne na věži, náměstí se začíná zaplňovat pracujícími na polední pauze. Snadno rozlišíte ty, kteří teprve míří na oběd, od těch, kteří už poobědvali, stejně jako Sebastián.

Kolébavou chůzí si razí cestu mezi lidmi a stěžuje si svojí kolegyni Mirce: „Sára si normálně myslí, že se do ní ten Pražák zamiloval!“

„Já ti říkám, že ten zmetek jí nadbívá schválně, jen aby jí dostal,“ rozhořčeně zafuní, když do něj vrazí protijdoucí muž.

Mirka se na poslední chvíli vyhne úklidové službě s odpadovým vozíkem a pobaveně se zeptá: „Snad ses do ní nezamiloval? Co vím, tak ještě před měsícem jsi o ní tvrdil, že je to nafoukaná nána.“

Sebastián se zastaví tak prudce až do něj najede maminka s kočárkem, výhrůžně mu zamává pěstí před obličejem, ale on ji nevnímá: „To bylo ale ještě před tím, než jsem zjistil, že Sára je moje cesta ke štěňatům.“

Mirka se taky musí zastavit, nechápavě se na Sebastiána podívá a opatrně se zeptá: „Nepřeskočilo ti náhodou?“

„Hele, Sára má fenu, která bude co nevidět hárat, a já mám psa, oba jsou papíroví Shih-tzu a já je chci dát dohromady, ale to nejde, když se do toho plete ten Pražák se svým Shih-tzu, chápeš?“

Sebastián se zvolna rozejde směrem k budově, kde jsou jejich kanceláře, a za sebou nechává zmatenou Mirku, která očividně zapomněla, že pokud Sebastián vůbec kdy byl do někoho zamilovaný, tak pouze do svého psa.